

Det socialdemokratiske Arbejderpartis
Folkefest paa Nørrefælle

Torsdagen den 5. Juni 1890.

Program.

1. Festtogets Samlingsplads er paa Nørre-Boulevard Kl. 1 Middag, hvorfra der afmarscheres **Kl. 2** ad Gothersgade, Romersgade, Frederiksborggade, Nørrebrogade, Fælledvejen og Blegdamsvejen til Festpladsen.
2. Efter Togets Ankomst til Festpladsen samles Deltagerne om de dér oprejste **3 Talerstole**, hvorfra følgende Taler vil blive holdt:

1. Grundloven og Friheden.
2. Kvinden.
3. Arbejdernes Kampe.

Følgende Sange vil blive afsungne:

1. For Friheden.
2. For Kvinden.
3. For Murerstrejken.

Festtegn og Sange à 20 Øre faas hos de respektive Foreningers Formænd samt paa Samlingspladsen og Festpladsen paa Nørrefælle.

Festkomitéen.

For Friheden.

Mel.: Du gamla, du friska, du fjalhöga Nord.

Vi skuer den yppige, rige Natur,
der bugner af kraftig Væxt og Grøde;
men kunstige Forhold har rejst som en Mur,
der hindrer Mængden i at faa sin Føde.

Uvidenhed, Misbrug og skjændige Baand
har kuet de mange imod Jorden,
og opdyngtet Skatte paa Enkeltmands Haand,
ja skabt vor Nutids hele Sunfundsorden.

Men vi, som kun higer mod Frihed og Ret,
samt Lighed og Broderskab for alle,
bør sprænge det Guldkalvens udspændte Net,
hvis ej vi vil som Ofre i det falde.

Fra Danmark til Indien og Afrikas Kyst,
fra Kina til Vestens store Skove,
der stiger et Suk fra hver Arbejders Bryst,
et Suk, der ruller vide over Vove.

Og Sukket fortæller om Hunger og Aag,
om Krige, hvor Broder myrder Broder;
thi vi er dog Brødre trods Farve og Sprog,
da Jorden er vor fælles Fostermoder.

Og sluttet som Brødre vi inderlig Pagt,
og omslynged' Kloden som en Kæde,
da fik vi med Krigsgulskabsdæmonen Magt,
og kunde trygt om Hjemmets Arne frede.

Da skulde den flittige Arbejder faa
sit Udbytte helt og ubeskaaret,
og da skulde Kundskabens Solstraale naa
til selve Folkets Marv hver Dag i Aaret.

Lad os for at naa dette lysende Maal
da fylkes om Enighedens Fane;
naar Troen er fast, og naar Viljen er Staal,
kan Skrunker ej os standse paa vor Bane.

Ja fremad hver Arbejdets ærlige Søn,
trods Rænker og trods Tyranners Torden,
vort Valgsprog og Sejrens saa herlige Løn
er Frihed, Lighed, Broderskab paa Jorden.

For Kvinden.

Mel.: Vort Fædeland var altid rigt.

En Plads stod aaben i vor Trop,
en Plads for Arbejdskvinden;
nu kommer hun, hæv Fanen op,
den flagre høj i Vinden.
Vi kendte Kvinden før som Kok,
som Hustru, Møe, ved Hjemmets Rok;
men Stueluft er ikke nok,
den gjør saa bleg om Kinden.

Forhen i Amazonedaad
drog Kvinder Sværd fra Bælte,
og Kvinder har i Kongens Raad
bragt Troner til at vælte.
Nu kræves der en anden Dyst
end Sværdets Klang, Kabalens Lyst,
nu Kvinden bruge skal sin Røst
i Folkelejrens Telte.

Til Smaat hun øved for sin Mund
i Hjemmets lille Rige,
og hendes Tanker kunde kun
mod Stueloftet stige.
Men Dampens Kraft slog Skrunker ned
og Mandens Vaaben vandt derved,
thi nu kom Kvindens Milhed med
i bitre Samfundskrige.

De nye Tider, større Maal
af Kvindens Liv skal læres,
nu rejser ogsaa hun det Baal,
hvor ondt og smaat fortæres.
Og lider Frihed slette Kaar,
for Fald dog Guldets Trone staar
thi begge Køn i Rækken gaar,
hvor et Emblem kun bæres.

Vi har et Krav, en Pligt, en Sag,
hvorpaa vi daglig bygge,
og opad mod den lyse Dag
det Verdenspar maa rykke.
Naar én er Kvinde, én er Mand,
hvor én har Hjærte, én Forstand,
der aldrig Maalet fejles kan;
det Maal er Slægtens Lykke.

M.

For Murerstrejken.

Mel.: La Parisienne.

Forsamler Jer I Murersvende
her paa vor Friheds lyse Dag,
Jert djærve Haandslag kan vi kende,
det gives for vor fælles Sag.
Lad Mestrene saa se paa Uhret
tomt staar for Tiden Fugleburet;
der er Korpsaad her
ingen »Brækker» mer,
nøgne staar Stilladserne og griner der
:| og øj et Skift blier muret. :|

Kig Mester, kig Du drevne gamle,
som gaar endnu i Lavets Baand,
vi, som til Dig skal Rigdom samle,
ta'er Skeeen i den anden Haand.
Giv Køb, saa spytter vi i Næven
og putter Skraacen op ved Køben,
slaa saa til min Fa'er
saa er Sagen klar,
Mester, til Façaden selv Du Bjælken har
:| hos os Du kun ser Skæven. :|

Staa fast! I andre Folk fra Laget,
Først I, som tømrer og bær Sten,
og I som kryber om paa Taget,
naar Bygningen staar blank og ren.
Staa fast min Broder i Fabriken,
saa klarer alle vi Butiken;
her er godt Humør,
glad en Mursvend døer,
men han overgiver sig sgu ikke — før
:| ■ lader ham i Stikken. :|

A. C. M.